

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài 147

Trong bài: giọng nam là lời giảng của TS Thái, giọng nữ là những chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ.

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm nay, trước khi chuyển sang bài mới chúng ta sẽ ôn tập lại...

NỘI DUNG BÀI HÔM QUA:

Chánh văn 16-3. “Chấp hư khí, như chấp doanh” (Bưng vật nhẹ, rộng bên trong, cẩn thận như, bưng vật đầy)

Chánh văn 16.4: “Nhập hư thất, như hữu nhân” (Vào phòng trống, phải xem như, đang có người)

1. Thận trọng hành vi, kể cả khi chỉ có một mình

- *Thứ nhất: Ngôn hành phải đồng nhất, kể cả khi chỉ có một mình*
- *Thứ hai: Khi không có ai cũng phải giữ gìn hành vi của mình*

2. Không vào phòng người khác khi không có người

Chánh văn 16.5- “Sự vật mang, mang đa thác” (Lúc làm việc, chớ vội vàng, vội sai nhiều)

1. Đồ vật sau khi dùng, để lại nguyên chỗ cũ
2. Kiểm tra lại mọi thứ trước khi rời phòng, rời khỏi nhà
3. Việc định làm cần ghi vào lịch để nhớ thực hiện
4. Dạy trẻ không vội vàng mọi nơi, mọi lúc

- Thứ nhất: Không dung túng cho sự vội vàng cầu thả của trẻ
- Thứ hai: Dạy trẻ những việc dự định làm phải lập sổ ghi lại
- Thứ ba: Làm gương không vội vàng cho trẻ

Chánh văn 16.6- “Vật úy nan, vật khinh lược” (Đừng sợ khó, chớ xem thường)

Câu 1: “Vật úy nan” (Đừng sợ khó)

1. “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”
2. Chân thành sẽ có trợ lực thành công

- Thứ nhất: Mỗi niệm đều hy vọng cống hiến

Bây giờ mời các bạn nghe TS Thái giảng Nội dung bài hôm nay

Thứ hai: Thường xuyên rèn luyện để không ngừng tiến bộ

Sau khi mình tôi trở lại Hải Khẩu, liền đi khắp nơi diễn giảng. Tôi hỏi cô Dương:

- Em nên học tập như thế nào?

Cô Dương nói vô cùng ngắn gọn:

- Hiện nay em chỉ một mục tiêu là phải diễn giảng 300 hội.

Thế nên nhiều người hỏi tôi:

- Thầy Thái à! Diễn giảng như thế nào?

Tôi cũng trả lời họ rất ngắn gọn:

- Giảng 300 hội trước đã

Tôi đã được cô Dương huấn luyện như vậy.

Nào ngờ buổi diễn giảng đầu tiên ở Hải Khẩu - đối diện với hơn 300 thầy cô giáo, có thể nhìn thấy được tôi rất dễ run, đứng không? Có thể nhận ra được chăng? Quý vị thấy tôi ốm như vậy, làm sao có thể không run được? Người ốm đường ruột thường không tốt.

Tôi nhớ khi tôi thi đại học, lo lắng đến không ngủ được, còn uống hai viên thuốc an thần mà vẫn không có hiệu quả. Thật ra không phải không có hiệu quả, mà sáng hôm sau đã phát sinh “hiệu quả”, lần đó đúng là bị việc thi cử khiến đầu óc choáng váng.

Về sau vì có thâm nhập kinh điển, nên biết được “Lý đặc tâm an” (nghĩa là: hiểu được lý thì tâm sẽ an), rất nhiều việc không thể cưỡng cầu mà phải dần dần điều chỉnh tính cách của mình.

Cho nên trước ngày diễn giảng, tôi liền đến trước thánh tượng của Không Lão Phu Tử lạy ba lạy, sau đó xin các bậc Thánh hiền gia hộ cho con hôm nay ngủ một giấc thật ngon, ngày mai mới có tinh thần giảng bài. Kết quả rất có cảm ứng, ngủ một giấc đến trời sáng.

Bắt đầu từ lần diễn giảng đó thì tiến bộ không ngừng, chỉ cần có cơ hội tôi liền đi giảng, giảng ở gia đình cũng tốt, trong đoàn thể cũng tốt, tại trường cũng tốt, vì đích thực thiếu sót nhất chính là giáo dục đức hạnh.

Cho nên, cũng do rèn luyện từng lần như vậy, chúng ta mới có năng lực để tiến bộ.

Vào tháng tám, tôi giảng ở Hải Khẩu chủ đề là “*Tổ sư của chúng ta 4500 năm trước giáo dục hậu duệ của mình như thế nào*”. Khi tôi giảng chủ đề này, tổng cộng giảng hết tám tiếng. Đó là vào giữa tháng bảy. Tiêu đề này tôi cũng đã giảng gần mười lần, khi giảng đến giữa tháng 11 thì đến Hong Kong để ghi hình. Cùng một chủ đề, lần thứ nhất tám tiếng, hơn ba tháng sau giảng bốn mươi tiếng, gấp mấy lần? Năm lần.

Thế nên con người có tiềm năng rất lớn, chỉ cần quý vị chịu rèn luyện, chịu tôi luyện.

Năm trước lần diễn giảng đầu tiên là ngày 11 tháng 10. Năm ngoái ở

Hải Khẩu lại tổ chức diễn giảng năm ngày, vào ngày 13 tháng 7. Có mấy người bạn, thời gian gần đúng một năm không gặp tôi, nên trong lúc tôi giảng bài, nhìn thấy mặt họ rất quen thuộc, tôi liền mời họ nói một chút về lần diễn giảng đầu tiên của tôi, so với một năm sau có kém hơn không. Không ngờ thầy giáo đó lập tức nói:

- Kém hơn bây giờ rất nhiều.

Anh ta không hề nể nang gì.

Cho nên con người chúng ta đích thực có tiềm lực rất lớn, không nên lo lắng, khi quý vị thật sự đem quyết tâm và tâm nguyện này phát ra, rất nhiều trợ lực tự nhiên sẽ đến.

Thứ ba: Có trái tim lương thiện, rất nhiều sự giúp đỡ

Lúc tôi ở Hải Khẩu, tìm một nơi làm trung tâm dạy học của chúng tôi. Lần đầu tiên đến gia đình một người Sơn Đầu, là một phụ nữ. Tôi nói chuyện với cô ấy suốt hai tiếng. Người Sơn Đầu rất chú trọng hiếu đạo, nên khi cô vừa nghe chúng tôi muốn hoằng dương truyền thống văn hóa, trong lòng rất hoan hỷ liền lập tức đồng ý để đất cho chúng tôi dùng miễn phí.

Hôm đó trên đường tôi trở về nhà thì nước mắt đã rơi. Đích thực chúng ta phải tin vào chân lý “*Thiên đạo vô thân, thường dũ thiện nhân*” (Trời không thiên vị, thường giúp người lành). Tôi ở đó một mình cũng chưa từng tiếp xúc nhiều quan viên ở địa phương đó, tất cả đều là những bạn người địa phương cùng giúp đỡ. Khi chúng ta có một tấm lòng chân thành, có thể thức tỉnh được chân tâm của mọi người. Thế nên thời gian mấy tháng ở đó, cũng phát triển rất nhanh.

Vào ngày 15 tháng 3 năm ngoái, một thầy giáo ở Thẩm Quyển mời tôi đến dạy, nên tôi cũng đến Thẩm Quyển, bắt đầu giảng vào ngày 15 tháng 3. Sau tháng ba thì trở thành một tuần ở Thẩm Quyển, một tuần ở Hải Khẩu, và cứ đi máy bay tới lui như vậy.

Đến giữa tháng bảy năm ngoái, vì sắp đến kỳ nghỉ hè. Cô Dương nói:

- Thời gian nghỉ hè, thầy cô giáo có thời gian học tập hơn, chúng ta nên tổ chức bốn buổi giảng.

Hội nghiên cứu có mô hình lớn của giáo sư, một lần năm ngày, nên ở Hải Khẩu dự tính tổ chức hội thứ nhất vào 13 tháng 7, thì ngày 11 tháng 7 bầu trời ở Hải Khẩu đã xuất hiện tám ngôi sao, mà những ngôi sao đó khiến quý vị cảm thấy giống như đang treo trên đỉnh lâu ở nhà quý vị vậy, cảm giác rất gần. Tôi thì không nhìn thấy, nhưng ngày hôm sau thầy cô giáo ở trung tâm chúng tôi đem tờ báo này đưa tôi xem, nói:

- Tất cả những nhà thiên văn học đều không tìm thấy lai lịch của tám ngôi sao này, vì qua mấy tiếng đồng hồ sau thì mây ngôi sao này không còn nữa.

(Có bạn kể rằng: Khi bạn ấy chuẩn bị đi phóng sinh trời mưa rất to, nhưng khi bạn ấy bắt đầu bước chân ra đường thì trời tạnh hẳn sáng đẹp, không nắng quá cũng không mưa. Đến khi phóng sinh xong về đến nhà, trời lại đổ mưa xuống như trút nước, mà không phải 1 lần, rất nhiều lần như vậy)

TS Thái giảng tiếp)

Khi tôi nhìn thấy bài báo này, trong đầu tôi liền xuất hiện tám chữ, tám chữ nào? “Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Sĩ”

(Xin chia sẻ ý nghĩa của 8 chữ này một cách đơn giản như sau:

- Thứ nhất: “Hiếu” là hết lòng phụng dưỡng cha mẹ;
- Thứ hai: “Đễ” là Kính anh nhường em;
- Thứ ba: “Trung” là Tận trung, làm hết bốn phận;
- Thứ tư: “Tín” là Giữ tín nhiệm, uy tín với mọi người, thành thật;
- Thứ năm: “Lễ”: Là cung kính;
- Thứ sáu: “Nghĩa”: Là làm theo điều phải, có nghĩa là hợp với pháp tắc đại tự nhiên, là hy sinh vì mọi người;
- Thứ bảy: “Liêm”: Là sống trong sạch ngay thẳng, không tham lam lấy của người, của mình cũng phải biết bỏ ra;
- Thứ tám: “Sĩ”: Là biết xấu hổ, cho bản thân và quốc gia.

TS Thái giảng tiếp)

Chúng ta thử suy nghĩ xem, hiện nay tất cả gia đình cũng vậy, xã hội cũng vậy, quốc gia cũng vậy, vấn đề của nó ở đâu? Đều thiếu sự giáo hóa về

những đức hạnh này, cho nên chỉ cần những đức hạnh này có thể phát triển rộng ra, tin rằng có thể gây dựng lại thời thịnh thế của người xưa.

Cho nên lần diễn giảng vào trung tuần tháng bảy đó, chúng tôi tổ chức năm ngày, tổ chức ở một nhà hàng cao cấp. Vì sao lại có cơ hội tổ chức ở một nhà hàng cao cấp như vậy ? Vì vào cuối tháng sáu tôi phải trở về Đài Loan một chuyến, các bạn ở đó mời tôi ăn cơm, ăn cơm xong ngày mai tôi đi.

Trong buổi ăn cơm này, ông chủ của nhà hàng đó đến cùng ngồi ăn với chúng tôi, ông ta cũng rất thích văn hóa truyền thống. Lúc đó tôi đang giảng Chu Tử Trị Gia Cách Ngôn, ông ta nghe và rất cao hứng. Ông nói:

- Lần sau thầy đến giảng, nhất định phải nói để tôi đi nghe.

Người xưa có câu “*Đức bất cô, tất hữu lân*” (Người có đức thì không lẻ loi, tất có bạn cũng trọng đạo đức như mình). Vì nói chuyện rất vui nên ông ta nói:

- Tối nay tôi đưa thầy về, sáng ngày mai tôi đưa thầy đến phi trường.

Mới gặp mặt lần đầu, trên đường trở về nhà ông chủ nhà hàng này nói:

- Thầy Thái à! Trước đây Khổng Tử giảng dạy, vì có Tử Cống là một đệ tử rất có tiền, ông mới có thể dạy học không có điều gì lo lắng như vậy.

Ông ta nói câu này là có ý gì? Chúng tôi nghe cũng rất cảm động. Ông nói:

- Tầng trên của nhà hàng này, có một phòng chuyên dùng làm hội nghị, ngồi được trên trăm người, máy lạnh cũng rất mạnh.

Vì Hải Khẩu rất nóng, trung tâm chúng tôi lại không có máy lạnh, tôi cứ lo lắng đến khi tổ chức chỉ sợ mỗi người đều dùng khăn tay lau mồ hôi. Đột nhiên nghe ông ta nói như vậy, tôi lập tức nói:

- Vậy địa điểm của ông có thể cho chúng tôi mượn được chăng?

Ông ta nói:

- Không vấn đề gì.

Thế là tôi trở về Đài Loan, trong lòng không có gì lo lắng. Sau đó, từ ngày 13 đến ngày 17 tháng 7 là tổ chức hoàn tất. Khi tổ chức xong chúng tôi muốn trả tiền, cô thu ngân nói:

- Tất cả tiền bạc đều đã trả xong, không cần tính nữa.

Chúng tôi giật mình, ăn không uống không suốt năm ngày, sao có thể lại không trả tiền? Nhưng khi tìm hiểu mới biết, bà chủ cũng ngồi sau nghe giảng năm ngày. Trong quá trình nghe, trong lòng bà chủ này rất cảm động. Bà nói:

- Con tôi đều đã mười mấy tuổi, tiểu học nó không được học điều này.

Vì đến nghe giảng đều là thầy cô giáo tiểu học, bà hy vọng tổ chức tốt buổi giảng này, khiến nhiều học sinh có thể đạt được lợi ích, vì vậy mỗi ngày bà đều tính hết tiền giúp chúng tôi.

Thứ tư: Phải có lòng tin kiên định

Thế nên chúng ta cần phải thông qua cuộc đời của mình để thể nghiệm chân lý. Đích thực chỉ cần có trái tim lương thiện này, nhất định sẽ có rất nhiều sức mạnh đến giúp đỡ chúng ta.

- Các bạn, quý vị có tin tâm này chẳng? Sao lại nhỏ tiếng thế? Quý vị có lòng tin này chẳng?

- Có!

“Tin vi đạo nguyên công đức mẫu, trường dưỡng nhất thiết chư thiện căn” (Lòng tin là bước đầu vào đạo, là mẹ của của tất cả công đức. Lòng tin nuôi dưỡng hết thấy các căn lành).

- Nếu như quý vị không tin con cái mình là *“Nhân chi sơ, tánh bản thiện”*, quý vị rất khó dạy tốt chúng.
- Nếu quý vị không tin chồng mình *“Nhân chi sơ, tánh bản thiện”*, quý vị rất có thể sẽ xung đột với chồng mình.
- Nếu như chúng ta không tin Thánh hiền nói *“Nhân chi sơ, tánh bản thiện”*, chúng ta với kinh điển bị ngăn cách một tầng

Thế nên tín rất quan trọng.

Chúng tôi liên tiếp ở Thẩm Quyển, Bắc Kinh, Thượng Hải, Hàng Châu, An Huy, Lô Giang. Còn có Sơn Đầu, Hạ Môn và đến ba nước của Đông Nam Á để tổ chức lớp học. Toàn bộ chương trình tổ chức xong đều không tốn tiền, vì trong quá trình dạy, nhiều người rất cảm động, liền chủ động bỏ tiền ra để tổ chức chương trình như thế. Còn đưa tiền cho chúng tôi, hy vọng chúng tôi đi in sách, phát triển mở rộng.

Cho nên chúng tôi vốn chỉ tổ chức bốn kỳ, nhưng sau đó tổ chức xong bốn kỳ, các nơi đều yêu cầu chúng tôi đến giảng, tất cả nhân duyên này sẽ như thế nào? Đã được mở ra.

Khi quý vị có tâm muốn làm, quý vị không cần lo lắng, chỉ cần cố gắng nâng cao năng lực chính mình, từ từ nhân duyên sẽ tự nhiên sắp xếp cho chúng ta. Sắp đặt mọi việc, tuyệt đối không để quý vị không làm được.

Trời cao rất từ bi, khi họ biết quý vị chỉ có thể gánh được 20 kg, thì họ sẽ để quý vị gánh 20 kg. Nhưng quý vị phải luyện thể lực hằng ngày mới được đợi khi quý vị có thể gánh vác được 50 kg, họ sẽ cho quý vị 50 kg, chắc chắn không để chết quý vị.

Tôi chính là một ví dụ, quý vị xem, tôi ốm yếu như vậy cũng không bị đè chết, nhưng tôi quay đầu nhìn lại, thật sự đúng như thế. Năm đầu tiên không để tôi làm ban chủ nhiệm, vì kinh nghiệm còn cạn cợt, chỉ làm chủ nhiệm khoa của bốn lớp. Năm thứ hai dạy lớp sáu, trình độ khó hơn một chút, sau đó lại dạy lớp khó dạy nhất trường, mức độ khó ra sao? Dần dần tăng cao. Sau khi dạy xong lớp này liền điều đến Hải Khẩu, cũng để tôi từ từ rèn luyện.

Thế nên chỉ cần quý vị có tâm, không nên lo lắng, trời cao tự có sắp đặt.

3. Gánh vác công việc là bắt đầu sự trưởng thành

Thứ nhất: Một nhọc thân thể là tôi luyện ý chí

TS Thái giảng tiếp)

Rất nhiều bạn hỏi tôi:

- Thầy Thái à! Thầy có mệt chẳng?

Trong mấy tháng này, có rất nhiều thầy cô giáo theo chúng tôi đi diễn giảng khắp nơi. Họ đều thấy thân thể tôi, càng nói càng có tinh thần, cho nên nhiều lo lắng đều là không cần thiết. Tôi cũng nói với những người bạn này:

- Con người không sợ mệt thân, chỉ sợ mệt tâm.

Thân mệt nằm nghỉ ngơi bảy tiếng sau, thì thân thể lại như rồng như hổ. Nhưng tâm mệt, rất nhiều việc biết là rất quan trọng, cần phải làm, nhưng lại không có năng lực để làm, tâm lúc đó rất gian nan, rất dằn vặt. Khi chúng ta có thể tận tâm tận lực để làm việc quan trọng, như vậy nội tâm rất được an ủi.

Tôi nhớ khi học cấp ba, từng đọc một bài văn của Mạnh Tử, trong đó đề cập đến:

“Thiên tương hàng đại nhậm ư thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi; Sở dĩ động tâm nhân tánh, tăng ích kỳ sở bất năng”. Nghĩa là: “Khi trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy”.

(Nguyên văn:

Mạnh tử viết: “Thuần phát vu khuyến mẫu chi trung, truyền thuyết cử vu bản trúc chi gian, Giao Cách cử vu ngư diêm chi trung, Quản Di Ngô cử vu sĩ, Tôn Thúc Ngao cử vu hải, Bách Lý Hề cử vu thị. Cố thiên tương giáng đại nhiệm vu thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí; lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhân tính, tăng ích kỳ sở bất năng”.

Tạm dịch:

Mạnh Tử nói: “Vua Đại Thuấn lớn lên từ đồng quê, theo truyền thuyết được tuyển chọn từ lũ thợ xây tường; Giao Cách được chọn từ bọn hàng cá, hàng muối; Quản Trọng được chọn từ bọn cai ngục; Tôn Thúc Ngao được chọn từ vùng ven biển hẻo lánh; Bách Lý Hề được chọn từ ngoài chợ.

Cho nên, khi trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy.”

(Ghi chú: Thuấn: là một vị vua hiền Trung Quốc cổ đại. Giao Cách: Đại thần triều vua Trụ nhà Thương. Quản Trọng (Quản Di Ngô): Nhà chính trị, quân sự nổi tiếng của nước Tề thời Xuân Thu. Tôn Thúc Ngao: Quan Lệnh doãn nước Sở. Bách Lý Hề: Nhà chính trị, hiền thần thời vua Tần Mục Công).

TS Thái giảng tiếp)

Khi tôi học cấp ba đọc bài văn này có tâm đắc gì? Tôi nghĩ “Tuyệt đối không nên làm bậc Thánh hiền, vì rất mệt, còn phải “*Động tâm nhẫn nại*” (Tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn), còn phải “*Nga kỳ thể phu*” (Làm cho thân xác họ bị đói khát)”. Vì lúc đó thầy cô giáo cũng không giảng giải những khí tiết này cho chúng tôi, nên chúng tôi “*Y văn giải nghĩa*” (Dựa theo văn tự để hiểu nghĩa) tuyệt đối không đi về hướng Thánh hiền quân tử.

Thứ hai: Hoàn cảnh khó khăn năng lực được nâng cao

Sau khi thật sự hoảng dương truyền thống văn hóa, đột nhiên đối với câu nói này có cảm nhận khác biệt, nên tôi đã gạch chân viết “*Ngọt như đường*”.

Khi chúng ta biết câu nói này rất quan trọng, thì trong lòng không còn sợ năng lực mình không đủ, cho nên khi bị gặp khó khăn đều có thể tiếp nhận một cách hoan hỷ, như vậy có thể nâng cao năng lực. Vì thế chúng ta nên có thái độ này, với những thầy cô giáo từng tiếp xúc cũng kiến lập nhận thức chung này.

Thứ ba: Dạy trẻ gánh vác trách nhiệm

Khi tôi từ Hải Khẩu đến Thẩm Quyến giảng, bài giảng của tôi ở tại Hải Khẩu này phải đưa cho các thầy cô giáo khác để nhờ dạy hộ. Khi các thầy cô giáo khác tiếp nhận thông báo của tôi, bắt đầu từ tiết sau đến dạy hộ tôi.

Quý vị! Họ sẽ nghĩ như thế nào? Họ sẽ không từ chối, không nói:

- Không được đâu!

Mà họ sẽ nói ra một câu:

- Gánh vác trách nhiệm là bắt đầu của sự trưởng thành.

Thế nên tuy tôi rời Hải Khẩu, nhưng bài học không hề gián đoạn, đến bài học trong ngày đầu năm và thời gian nghỉ tết đều không gián đoạn. Họ nói:

- Học tập trí huệ một giây cũng không được chậm, nếu như chậm lại là chúng ta thiếu học một ngày, đối với bọn trẻ có thể ảnh hưởng rất lớn.

Thế nên họ cũng kiên trì.

Khóa học này cũng tổ chức được hơn một năm. Ở Hải Khẩu, Thẩm Quyến rất nhiều thầy cô giáo, ngoài những lúc công tác ở trường, thời gian còn lại như tối thứ bảy, chủ nhật, đều tình nguyện đến giảng bài giúp trung tâm chúng tôi.

Sau hơn bốn tháng học tập, họ cũng bắt đầu theo tôi đến giảng dạy rất nhiều nơi. Từ “Tu thân” đến dạy tốt các lớp là “Tề gia”; Chăm sóc Hải Khẩu thật tốt là “Trị quốc”; Đến Bắc Kinh, Thẩm Quyến và các tỉnh khác nhau để giảng dạy, gọi là gì? “Bình thiên hạ”. Bốn việc này thật ra là gì? Chỉ một việc! Chỉ cần quý vị phát chân tâm, tự mình không ngừng rèn luyện, tự mình không ngừng vươn lên, thì tự nhiên ảnh hưởng của chúng ta, công hiến của chúng ta sẽ thành thực và thành công.

Đây gọi là “**Vật úy nan**” (Đừng sợ khó).

Khi mà bọn trẻ cần gánh vác công việc thì lại đều bị cha mẹ làm hết, đây là tước đoạt cơ hội học tập rèn luyện của các em.

Một là: Tự chịu trách nhiệm hành vi thường ngày của mình

Chúng ta vừa mới đề cập đến việc chú Lô không giúp con gái đem vở bài tập đến, nếu như cầm cuốn vở bài tập này đến, sẽ có một kết quả khác, thì kết quả như thế nào? Con gái rất vui:

- Ba à! Ba thật tốt, đúng là Quán Thế Âm Bồ Tát, có cầu tất ứng.

Như vậy đối với nội tâm bọn trẻ khởi lên biến hóa gì? Chỉ cần tôi có việc, đã có ba tôi, mẹ tôi, ông nội tôi, bà nội tôi, còn có người làm của tôi nữa, làm cho tôi rồi, sau lưng tôi có rất nhiều chỗ dựa, lúc nào cũng có người có thể thu dọn tàn cuộc cho tôi.

Thế nên hiện nay chúng ta thường thấy rất nhiều thanh thiếu niên khoảng 20 tuổi, khi chúng nói chuyện, quý vị cảm thấy như thế nào? “Tức chết đi được”. Bạn tức chết thì rất dễ ói máu, thật đó “*Hoàng đế không gấp, nhưng thái giám gấp*”. Tất cả cha mẹ thân hữu giúp chúng bạn muốn chết, nhưng chúng lại cảm thấy không có gì bận rộn.

Hai là: Tự chịu trách nhiệm với cuộc đời mình

Ở Hải Khẩu tôi gặp được trường hợp, cha mẹ phải thông qua nhiều quan hệ mới giúp chúng tìm được công việc. Chúng còn nói nhát gừng:

- Được, nể mặt quý vị tôi đi thử xem.

Còn có trường hợp sinh viên đại học, đi học bị đuổi học hai lần, khi bạn bè hỏi chúng phải làm sao? Chúng nói:

- Tôi cũng không biết nữa.

Quý vị xem, cũng gần 20 tuổi đầu rồi, nhưng hoàn toàn không có trách nhiệm đối với bản thân. Đây là kết quả, còn nguyên nhân ở đâu? Chúng rất ít khi chịu trách nhiệm hoàn toàn với việc mình đã làm.

Khi chúng ta giúp bọn trẻ thu dọn sai lầm của mình, chúng liền cảm thấy con đường tương lai của chúng sẽ có người giúp.

Sau này chúng muốn cưới vợ, quý vị phải bỏ tiền ra lo; Chúng muốn

mua nhà, quý vị phải giúp chúng...Quý vị phải giúp chúng đến khi nào? Cuộc đời như vậy sẽ như thế nào? Rất mệt mỏi. Có thể đến khi quý vị “Nhắm mắt, xuôi tay” mà vẫn còn muốn mua đồ cho cháu chắt.

Ngày 19 tháng 10 năm ngoái, báo đặc khu Thẩm Quyển có một bài văn do một đôi vợ chồng già phát biểu, khuyến cáo những đôi vợ chồng trẻ, tuyệt đối không nên chiều chuộng trẻ con, vì đôi vợ chồng già này khi họ già mới có con, tuổi tác đã lớn mới sinh được đứa con trai nên đối với nó trăm phần yêu chiều. Đến lúc đi học mẫu giáo, cô giáo nói:

- Con quý vị có những hành vi không tốt, quý vị nên chú ý.

Họ còn giải thích giúp con mình, còn che đậy giúp con mình. Cứ như vậy, con cái thích gì là cho cái đó. Đến khi nó tốt nghiệp đại học, quen được người bạn gái, bạn gái yêu cầu nó:

- Anh kêu ba mẹ anh dọn ra ngoài để nhà chúng ta ở thì tôi mới lấy anh.

Con trai họ đương nhiên như thế nào? Vì anh ta là “tiểu hoàng đế”, đúng không? Nên khi “hoàng đế” hiệu lệnh thiên hạ, ai dám không theo. Anh ta liền trực tiếp kêu cha mẹ mình:

- Ông bà phải ra ngoài ở.

Ba mẹ anh ta đã cảm nhận được tính nghiêm trọng, nên hy vọng thông qua nỗi thống khổ thiết thân của họ, có thể khuyến cáo càng nhiều các bậc cha mẹ, tuyệt đối không nên cưng chiều con cái, nâng niu con cái.

Ba là: Tự chịu trách nhiệm với điều mình gây ra cho người

Vào niên đại 1920, có một cậu bé 11 tuổi chơi bóng rổ, đã làm vỡ một tấm gương lớn của người khác, phải đền mười hai đồng năm hào tiền Mỹ. Lúc đó số tiền này có thể mua 125 con gà mái. Số tiền này rất lớn, không nhỏ nên cha đứa bé nói với nó:

- Việc này con gây ra, con phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, nên con phải tự mình kiếm tiền để trả nợ.

Điều này cha mẹ ở Trung Quốc có làm được chăng? Rất khó khăn. Y theo thống kê, trẻ em Trung Quốc tiêu tiền nhiều nhất, nhưng làm việc nhà lại ít nhất, vì thế không biết gánh vác. Đích thực cậu bé 11 tuổi này, bắt đầu làm việc từ đó, từng chút từng chút trả tiền lại cho cha mình. Sau cùng sự nghiệp của anh ta cũng rất thành tựu, anh ta chính là Lôi Căn cựu tổng thống của nước Mỹ (*đây chính là tổng thống Ronald Wilson Reagan - tổng thống thứ 40 của Hoa Kỳ nhiệm kỳ 1981–1989*).

Quý vị xem, khi quý vị để bọn trẻ rèn luyện, làm tăng trưởng thái độ đúng đắn và tâm trách nhiệm của chúng, lại tăng trưởng năng lực làm việc của chúng. Thế nên nuôi dưỡng con cái phải dùng lý trí, không thể chỉ dùng tình cảm yêu thương chiều chuộng, điều này cũng rất quan trọng.

“Vật úy nan” (Đừng sợ khó), khi các bậc cha mẹ đối diện với nhiều việc đều rất có dũng khí, thì thái độ như vậy của quý vị nhất định ảnh hưởng đến con cái quý vị.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Ngày mai chúng ta sẽ chuyển sang mục 4: Dũng cảm, mạnh mẽ khắc phục thất bại hôn nhân của chánh văn “vật úy nan” tức là đừng sợ khó này.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!

Chúng tôi chân thành cảm ơn NSUT Phú Thăng đã đọc bài này

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Kênh Youtube: [duongdenhanhphuc](https://www.youtube.com/channel/UCv3v3v3v3v3v3v3v3v3v3v3)

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công đức vô lượng! (31,34)